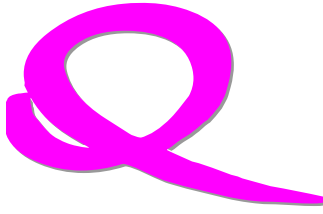

Chương Ba Mười Tư

Quái nhân áo đỏ thấy đồng bọn liên tiếp tử thương, Hư Nhu Âm Công chưởng đã khổ luyện bốn mươi năm của mình cũng bị đối phương bảy người liên thủ khắc chế, không thể thi triển uy lực, nếu tiếp tục động thủ, phe mình ắt sẽ bị tận diệt, bèn quyết định sử dụng độc kế sau cùng.

Chỉ thấy y bỗng sấn tới, bức lui Mục Đoan Dương, tung mình xuống Chiêu Hồn Đài, phóng nhanh vào rừng hoa.

Nhân Kính đại sư đưa mắt nhìn Công Tôn Thiên Long nói:

- Lão Thần Tiên, chúng ta đuổi theo mau!

Dứt lời liền dẫn trước tung mình xuống đài, đuổi theo quái nhân áo đỏ.

Công Tôn Thiên Long là người thận trọng, sau một hồi do dự mới nói:

- Đuổi theo!

Khi Công Tôn Thiên Long quyết định đuổi theo thì quái nhân áo đỏ với những người đi cùng Nhân kính đại sư đều đã mất dạng trong rừng hoa.

Ngoảnh nhìn lại, mấy mươi người nhóm Âm Phong đạo nhân, Nam Cung, Đồ Ngũ, Quế Nguyệt Hoa... cũng đã biến mất tự bao giờ.

Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Ninh Hân bỗng tuốt kiếm vung lên nói:

- Nhân Kính đại sư e sẽ trúng kế Hỏa Dương lão quỷ, chúng ta đuổi theo tiếp ứng mau.

Đoạn liền cầm kiếm dẫn trước tiến tới, quần hào liền vội tung mình xuống đài, theo sau Thiên Hạ Đệ Nhất kiếm.

Trong quần hào có rất nhiều người tính khí nóng nảy, vừa phóng đi vừa vung động binh khí quét sang hai bên cây hoa, chỉ thấy hoa lá tung bay tứ phía, tiếng loạt soạt vang lên liên hồi.

Khu rừng hoa này chiếm đất rất rộng, theo một đường sơn cốc vươn về phía đông, địa thế thấp dần, như đang đi xuống một ngọn đồi dốc.

Công Tôn Thiên Long vừa đi vừa quan sát tình thế xung quanh, chỉ thấy một bên là vách núi thẳng đứng, cao hàng mấy trăm trượng, dù ai khinh công cao đến mấy cũng chẳng dễ trèo lên.

Một bên là núi cao sương mây dày đặc, nếu như quái nhân áo đỏ chạy về phía này, con đường duy nhất chỉ có thể là đi theo rừng hoa mà thôi.

Lúc này quần hào đã đến cuối rừng hoa, trước mặt là một vách núi chắn ngang lối đi, cao mười mấy trượng, vòng qua vách núi là một sơn cốc dài và hẹp, không nhìn thấy nơi tận cùng, chỉ vừa đủ một người qua lọt, hai bên vách núi nhẵn bóng, dù có khinh công tuyệt thế cũng không thể trèo lên được.

Ninh Hân ngoảnh lại nhìn Công Tôn thiên Long nói:

- Hỏa Dương lão quỷ chẳng những thủ đoạn tàn độc mà còn đa mưu túc trí, nếu chúng ta ở trong hạp cốc mà lại gặp kẻ địch ngăn cản, dù võ công cái thế cũng không sao thi thố được.

Ninh Hân vừa dứt lời, bỗng thấy từ đầu kia hạp cốc chậm bước đi ra hai người áo đỏ cao to, trong tay đều có một cây gậy tang, nghênh ngang tiến tới.

Công Tôn Thiên Long thầm nhủ:

- Sơn cốc này chật hẹp, đông người lại càng vướng víu, chi bằng chọn mấy người võ công cao xông vào trước, để xem sao rồi hẩn liệu.

Đoạn quay lại quần hào nói:

- Trong hạp cốc này rất có thể có kẻ địch mai phục, chư vị hãy tạm chờ ở đây, lão phu với Ninh huynh, Mễ huynh, Ngụy huynh, Thích huynh, Tiêu nữ hiệp và Ngô thiếu hiệp tiến vào trước xem sao.

Ngô Sương liền vung trường kiếm, dẫn trước tiến vào cốc.

Hai người áo đỏ vừa thấy Ngô Sương tiến vào, bỗng tăng nhanh bước chân đi ra.

Tử Quái Mễ Nham vội nói:

- Sương nhi hãy cẩn thận gậy tang, trong tay họ, rất có thể trong có chứa ám khí.

Vừa dứt lời, hai người áo đỏ đã vung gậy tang trong tay lên, lập tức một làn mưa bạc bay thẳng vào Ngô Sương.

Ngô Sương thấy vậy cất tiếng huýt dài, tung mình lên cao hơn bốn trượng, từ trong lòng lấy phi hoàn ra, tay phải vung lên, hai chiếc phi hoàn bay nhanh ra như chớp, liền tức hai tiếng rú thảm vang lên, hai người áo đỏ đều bị xuyên thủng ngực, máu tươi từ lỗ thủng phun ra xối xả.

Ngô Sương nhẹ nhàng hạ xuống đất, phóng nhanh vào trong cốc.

Bỗng, lại một bóng người xuất hiện, từ đầu kia phóng nhanh tới, chớp mắt đã đến trước mặt Ngô Sương.

Ngô Sương thấy người ấy thân pháp cực nhanh, chưa kịp nhìn rõ diện mạo đã đến trước mặt, vội vận công vào hai tay, vừa định đẩy ra, bỗng nghe một giọng trong trẻo nói:

- Ngô đệ định động thủ với tỷ tỷ sao?

Ngô Sương ngẩn người, định thần nhìn kỹ, thì ra là Quế Nguyệt Hoa, bất giác đứng thừ ra tại chỗ.

Quế Nguyệt Hoa từ trong lòng lấy ra một hoàn thuốc màu vàng ném cho Ngô Sương và nói:

- Khi tiến vào Diêm La Điện, Ngô đệ hãy để hoàn thuốc này vào miệng ngậm, có thể bảo đảm an toàn.

Ngô Sương đón lấy hoàn thuốc, lòng hết sức cảm kích, vừa định ngỏ lời cảm tạ, Quế Nguyệt Hoa đã quay người bỏ đi, ngoảnh lại nói:

- Hỏa Dương Địa Quân sau cùng rất có thể sẽ đào tẩu đến Trường Bạch Sơn, phải tức tốc truy kích...

Vừa dứt lời người đã đi xa.

Ngô Sương thở dài thầm nhủ:

- Người đàn bà này cả đời làm ác, sau cùng đã cải tà quy chính, thật là đáng quý!

Lúc này nhóm người Công Tôn Thiên Long đã đến gần, Ngô Sương bèn thuật lại hành động và lời nói vừa rồi của Quế Nguyệt Hoa.

Nghe xong Công Tôn Thiên Long ngửa mặt cười to nói:

- Hỏa Dương lão quỷ dù có trốn lên trời, lão phu cũng phải xả thân diệt trừ đại hại này cho võ lâm!

Tiếng cười vừa dứt, trong hạp cốc bỗng vang lên tiếng hú ghê rợn, ba bóng người lao tới nhanh như chớp, thoáng chốc đã đến trước mặt Ngô Sương.

Ngô Sương định thần nhìn, thì ra ba người ấy là Trường Điện Nhân Ma, Nam Cung và Lục Xung.

Ngô Sương tức giận nói:

- Phen này ba người đừng mong thoát ra khỏi hạp cốc này!

Dứt lời, song chưởng cùng lúc đẩy ra, hai luồng kinh lực như vũ bão xô nhanh về phía ba người.

Trường Diện Nhân Ma, Nam Cung và Lục Xung cùng tung mình lên cao hơn một trượng, tránh khỏi chưởng thế của Ngô Sương, mỗi người cùng lúc tung ra một chưởng, giáng xuống đỉnh đầu Ngô Sương.

Bùng!

Một tiếng vang rền, sơn cốc rung chuyển, Ngô Sương tránh né không còn kịp nữa, đành vội vận Tam Trùng Chân Khí cố hứng chịu ba chưởng hợp kích của đối phương.

Khi chưởng kinh giáng xuống, Ngô Sương bị xô ngã xuống đất, lăn đi mấy vòng, ra xa hơn năm thước.

Quần hào trong cốc cả kinh, Trường Diện Nhân Ma, Nam Cung và Lục Cung hạ xuống đất, cùng buông tiếng cười dài đắc ý.

Ngô Sương nằm im một hồi, bỗng đứng phắt dậy, mắt trợn trừng giận dữ, từng bước tiến đến gần đối phương.

Nhóm Nam Cung ba người giật mình kinh hãi, buột miệng la lên:

- Tiểu tử này có tà thuật hay sao?

Ngô Sương khoe môi rỏ máu, mình đầy cát, gằn giọng quát:

- Ngày này sang năm chính là giỗ đầu của các ngươi!

Vừa dứt lời, một chiêu Tiềm Long Bát Trảo đã toàn lực tung ra.

Trường Diện Nhân Ma đứng trước Nam Cung, liền bị một luồng kinh lực mạnh khủng khiếp cuốn bay lên không hơn hai trượng.

Cùng lúc ấy, Nam Cung kinh hoàng kêu lên:

- Tiềm Long Bát Trảo!

Ngay khi ấy, trong cốc lại có một bóng người phóng ra, quát to:

- Tiềm Long Bát Trảo của tiểu tử ngươi quả uy lực bất phàm, giờ hãy tiếp một chưởng Uy Trấn Ngũ Nhạc của lão phu thử xem!

người chưa đến, một luồng chưởng phong như vũ bão đã ập đến.

Ngô Sương không dám ngạnh tiếp, vội tung mình sang bên tránh, định thần nhìn, thì ra là Liễu Liễu đạo nhân đến từ Nam Hải.

Nam Cung vừa thấy Liễu Liễu đạo nhân hiện thân, liền tức phẫn chấn tinh thần, cấp lấy Trường Diện Nhân Ma dưới đất, phóng đi vào cốc.

Liễu Liễu đạo nhân thấy một chưởng không trúng đích, tức đến kêu oai oái, vận đủ mười thành chân lực, tung ra chưởng thứ nhì.

Lúc này Ngô Sương vừa hạ chân xuống đất, chưởng phong của Liễu Liễu đạo nhân đã ập đến, đẩy chàng lùi sau mấy bước.

Tử Quải Mễ Nham trước kia đã biết rõ chiêu chưởng Uy Trấn Ngũ Nhạc của Liễu Liễu đạo nhân chẳng những uy lực bất phàm mà còn kỳ độc vô cùng, giờ thấy Ngô Sương bị chưởng phong kích trúng ngã ngổ trên đất, bất giác cả kinh, vội đến bồng Ngô Sương.

Công Tôn Thiên Long nhường mày trầm giọng nói:

- Đạo trưởng dùng độc chưởng đánh một hậu sinh văn bối, không thấy mất thân phận sao?

Liễu Liễu đạo nhân cười khẩy:

- Tình thế hôm nay rất rõ ràng, đôi bên ắt phải một còn một mất, còn kể đến thân phận gì nữa?

Công Tôn Thiên Long thoáng tức giận:

- Nếu đạo trưởng còn tiếp tục nổi giáo cho giặc, chớ trách lão phu phải xuất thủ đây!

Bồng nghe tiếng y phục phát gió, Ninh Hân đã lướt tới quát:

- Lão Thần Tiên, xin hãy nhường trận này cho Ninh mỗ!

vừa dứt lời đã tung lao tới, vung động trường kiếm, ánh thép chớp ngời, phủ chụp xuống đỉnh đầu Liễu Liễu đạo nhân.

Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm lúc này xuất thủ trong cơn thịnh nộ, uy lực dĩ nhiên hung mãnh phi thường.

Liễu Liễu đạo nhân cười khẩy:

- Lão phu chẳng tin Ninh lão quỷ người có chân tài thực học gì!

Trong khi nói đã rút trường kiếm trên lưng xuống, vung ra một làn sáng bạc bảo vệ toàn thân.

Sau một hồi tiếng kim khí chạm nhau chát chúa, hai chòm sáng bạc vụt tắt, Liễu Liễu đạo nhân lùi sau ba bước, Ninh Hân vẫn đứng nguyên tại chỗ, chỉ một chiêu đã phân rõ cao thấp.

Ninh Hân hít sâu một hơi chân khí, vung tay tạo ra hai đóa hoa kiếm, chia ra công vào ba nơi yếu huyệt trên người Liễu Liễu đạo nhân.

Liễu Liễu đạo nhân cất tiếng huýt dài, nói:

- Ninh lão nhi kiếm pháp quả nhiên bất phàm, hôm nay kể như lão phu đã được mở rộng tầm mắt.

Trong tiếng huýt dài trước kiếm đã thi triển chiêu Thiên Thần Huy Qua hoàn kích.

Sơn cốc hết sức chật hẹp, người thường động thủ rất khó thi triển chiêu thức, nhưng hai người giao chiến với kiếm pháp thượng thừa, tình thế lại khác, chỉ thấy hai người đứng nguyên một chỗ, vung kiếm công thủ nhanh nhẹn, chân không hề xê dịch một bước.

Trong thoáng chốc, hai người đã giao thủ năm chiêu.

Ninh Hân liên tiếp tấn công mấy kiếm không bức lùi được đối phương, như đã tức giận thật sự, thở ra một hơi dài, kiếm chế bỗng tăng nhanh, chớp nhoáng đã công ra bốn kiếm.

Bốn kiếm ấy chẳng những chiêu thức hung hiểm, mà nội lực cũng hết sức cương mãnh.

Liễu Liễu đạo nhân tuy tiếp được bốn kiếm ấy, nhưng người đã bị bức lui mấy bước.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng quát to:

- Ninh sư bá, xin tạm dừng tay, để cho sư diệt chính tay báo mối thù một chưởng.

Ninh Hân vội triệt kiếm ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, Ngô Sương đã lướt qua cạnh, tung chưởng bổ về phía Liễu Liễu đạo nhân.

Liễu Liễu đạo nhân sửng sốt thẳm nhủ:

- Tiểu tử này rõ ràng đã bị mình một chưởng Uy Trấn Ngũ Nhạc đánh ngất tại chỗ, sao lại chưa chết mà còn có thể động thủ thế này?

Trong lúc ngẫm nghĩ phân thần, chưởng kinh của Ngô Sương đã ập đến, khi y phát giác đã muộn, hoảng kinh vội lách người, nhưng chưởng kinh đã trúng vào vai, y rú lên một tiếng thảm thiết, bật ngã ra đất.

Chiêu chuông của Ngô Sương là Cẩn Hồ Quy Sơn chiêu thứ nhất trong Cầm Hồ Ngũ Thức, chàng một chuông đánh ngã Liễu Liễu đạo nhân, chẳng những bản thân chàng không ngờ, ngay cả Ninh Hân cũng sững sờ đứng thừ ra, khẽ thở dài cảm khái nói:

- Quả là sông dài sóng sau xô sóng trước, chúng ta đã già thật rồi!

-Lục Xung thấy Liễu Liễu đạo nhân bị đả thương ngã xuống, vội bồng Liễu Liễu đạo nhân lên, quay người phi thân vào cốc.

Ngô Sương trước tiên tung mình đuổi theo, nhóm Công Tôn Thiên Long nối tiếp nhau theo sau.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đến cuối hạp cốc, rẽ qua khúc quanh, trước mắt hiện ra một cửa đá mở toang.

Lục Xung tay bồng Liễu Liễu đạo nhân vừa qua khỏi cửa đá, liền tức mất dạng.

Ngô Sương trường kiếm hộ thân, sải bước tiến vào cửa đá, mọi người nối tiếp theo sau.

Qua khỏi cửa đá, trước mặt là một bãi đất cỏ bằng phẳng, hoàn toàn trống trải.

Ngô Sương thoáng chau mày trầm nhủ:

- Bãi cỏ mà không hề có chỗ khác lạ, cũng chẳng có mai phục, họ dẫn dụ mình tới đây với dụng ý gì thế nhỉ?

Lúc này chỉ thấy Lục Xung tay bồng Liễu Liễu đạo nhân phóng đi trên bãi cỏ, tiến thẳng về hướng đông.

Ngô Sương cất tiếng huýt dài, tung mình đuổi theo.

Nơi cuối bãi lại có một cửa đá, loáng cái Lục Xung đã mất dạng bên kia cửa đá.

Ngô Sương ngẩn lên nhìn, trên cửa đá có ba chữ đỏ “Địa Ngục Môn” to lớn.

Hai bên cửa, mỗi bên có bốn chữ như rồng bay phượng múa “Tự ý vào đây, vĩnh sa cữu u”.

Ngô Sương nhướng mày nói:

- Ngô mỗ chẳng tin trong Địa Ngục Môn có loài quỷ dữ ăn thịt người!

Chàng đi đến bên cửa, chú mắt nhìn vào, chỉ thấy bên trong lầu các chập chùng, như là một thế giới khác biệt, bất giác trầm nhủ:

- Trong này nhất định là có mai phục...

Ngay khi ấy, Công Tôn Thiên Long và mọi người cũng đã đến nơi, thấy vậy vội quát:

- Ngô thiếu hiệp, không nên vọng động!

Ngô Sương nghe vậy liền chững bước. bỗng thấy một nữ nhân từ trong Địa Ngục Môn đi ra, tay cầm một bức phướn dài đứng ngay giữa cửa, phướn dài che mặt, Ngô Sương nhìn kỹ mới nhận ra là Quế Nguyệt Hoa.

Chàng liền động tâm, vừa định cất tiếng gọi, chỉ thấy Quế Nguyệt Hoa vội xua tay ra hiệu, đưa tay trở miệng, Ngô Sương hiểu ý ngay, bèn vội ngậm miệng lại.

Công Tôn Thiên Long tiến tới quát:

- Xin Quế nữ hiệp hãy tránh đường!

Quế Nguyệt Hoa tạt sang phải mấy bước, lạnh lùng nói:

- Xin mời vào!

Công Tôn Thiên Long liền sải bước đi vào, mọi người nối tiếp theo sau.

Khi Ngô Sương đi ngang qua cạnh Quế Nguyệt Hoa, Quế Nguyệt Hoa khẽ nói:

- Bỏ hoàn thuốc này vào miệng ngậm mau!

Ngô Sương gật đầu, vội lấy hoàn thuốc màu vàng ra, bỏ vào miệng ngậm.

Nhóm Công Tôn Thiên Long vào đến Địa Ngục Môn, chỉ thấy bên trong lại có một cảnh sắc khác, rất nhiều quái nhân mặt vằn vện ngũ sắc, y phục quái dị, chia nhau đứng thành hai hàng dài hai bên, kẻ tay cầm hình cụ, kẻ tay cầm binh khí, mắt nhìn nhóm người Công Tôn Thiên Long, nhưng không hề động đậy.

Ngô Sương đảo mắt nhìn quanh, thấy những quái nhân mặt quỷ đông đến bảy tám mươi người, bất giác thềm kinh hãi nghĩ:

- Nếu như những người này thấy đều là cao thủ võ lâm, bọn mình động thủ hẳn phải tốn rất nhiều công sức.

Lòng tuy nghĩ vậy, nhưng chân vẫn bước theo sau Công Tôn Thiên Long.

Công Tôn Thiên Long vẻ mặt trang nghiêm, không hề điểm xía đến bọn quái nhân mặt quỷ, thản nhiên sải bước tiến tới.

Một ngôi đại điện được xây bằng gạch đỏ chắn ngang trước mặt mọi người, tám đại hán áo đỏ tóc dài phủ vai đứng thành một hàng ngay trước cửa điện, trong tay người nào cũng có một thanh trường kiếm cầm ngang.

Hai cánh cửa đen đại điện khép kín, phía trên có ba chữ to “Diêm La Điện”.

Công Tôn Thiên Long quét mắt nhìn tám đại hán áo đỏ hỏi:

- Quý giáo chủ có mặt trong điện không?

Tám đại hán áo đỏ cùng nhẹ gật đầu, lùi sau ba bước tránh đường.

Hai cánh cửa đen bỗng tự động tách sang hai thước lại tự động dừng lại, chỉ vừa đủ cho một người đi qua.

Công Tôn Thiên Long chú mắt nhìn, chỉ thấy bên trong điện tối mịt, không thấy rõ cảnh vật, bèn thâm nhủ:

- Lão quỷ ấy ẩn nấp trong bóng tối, chẳng rõ lại bày bố quỷ kế gì nữa đây!

Công Tôn Thiên Long vừa nghĩ đến đó, bỗng nghe trong điện vọng ra một tiếng lạnh lùng nói:

- Công Tôn lão nhi do dự không dám tiến vào, trong lòng đã sợ rồi chứ gì?

Công Tôn Thiên Long nghe những lời khiêu khích ấy, bèn thâm nhủ:

- Mình trên giang hồ rất được người tôn sùng, nếu không vào điện trước, e sẽ khiến người cười chê.

Vừa định cất bước, bỗng nghe sau lưng vang lên tiếng Ninh Hân nói:

- Lão Thần Tiên hãy khoan, để Ninh mỗ vào trước xem thử!

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người lướt qua bên cạnh, Ninh Hân đã tranh trước đi vào điện.

tám đại hán áo đỏ thấy đã có người tiến vào đại điện, bỗng đưa mắt nhìn nhau cười.

Công Tôn Thiên Long thấy vậy, tức giận thâm nhủ:

- Mấy người này hẳn là cười ta không dám tiến vào đại điện.

Bèn lớn tiếng nói:

- Ninh huynh không nên một mình mạo hiểm, hãy chờ lão phu chốc lát.

Đoạn vận đủ công lực, vung chưởng bổ vào hai cánh cửa đen.

Công Tôn Thiên Long công lực thâm hậu, chưởng này đã dùng đến tám thành chân lực, kinh lực hết sức mạnh mẽ, đinh ninh dù hai cánh cửa được làm bằng loại gỗ rắn chắc nhất thì cũng vỡ ngay, nào ngờ sự thật lại khác hẳn, chỉ nghe bình một tiếng vang dội, hai cánh cửa đen vẫn nguyên vẹn, không hề suy sụp, thì ra hai cánh cửa ấy được đúc bằng thép.

Bỗng nghe tiếng nói Ninh Hân từ trong điện vang ra:

- Lão Thần Tiên mau đón tiếp mọi người phía sau, chúng ta thực lực yếu kém, e rằng...

Công Tôn Thiên Long nghĩ thấy không sai, hai cánh cửa thép này đã có thể tự động mở thì cũng có thể tự động khép, đừng nói trong điện có mai phục, dù không có thì nội hai cánh cửa thép này cũng đủ giam hãm mọi người trong điện rồi.

Bèn vội lớn tiếng nói:

- Ninh huynh hãy mau lui ra, lúc này không nên bốc đồng, tranh cường hiếu thắng...

Nhưng chỉ nghe tiếng cười vang trong điện, không nghe tiếng Ninh Hân trả lời.

Tiếng cười trong điện hết như quỷ khóc sói tru, hết sức ghê rợn.

Lát sau, tiếng cười ngưng bật, sự yên lặng lại trở về.

Lúc này, tám đại hán áo đỏ thấy đều đưa mắt nhìn Công Tôn Thiên Long, không ngớt phát ra tiếng cười khinh miệt.

Công Tôn Thiên Long thấy vậy, nhướng mày lạnh lùng nói:

- Các người mà còn cười nữa, chớ trách lão phu xuất thủ trừng trị.

Tám đại hán áo đỏ nghe vậy, bỗng vung động trường kiếm trong tay, tiến tới giáp công Công Tôn Thiên Long.

Công Tôn Thiên Long quay sang Ngô Sương nói:

- Ngô thiếu hiệp hãy trở ra đón mọi người vào đây, càng nhanh càng tốt.

Ngô Sương liền vâng lời quay người phi thân phóng đi.

Sau đó, Công Tôn Thiên Long buông tiếng quát vang, hữu chưởng vung lên, với chiêu Lực Bạt Thiên Sơn quét về phía tám đại hán áo đỏ.

Chưởng lực của Công Tôn Thiên Long có thể khai sơn phá thạch, lúc này xuất thủ trong cơn thịnh nộ, hai đại hán áo đỏ liền bị đánh bay lên cao hơn ba trượng, đồng thời sáu người đều bị chưởng phong đẩy lui ra xa hơn trượng.

Ngay khi ấy, bỗng từ trong điện vang ra một tiếng lạnh lùng nói:

-Các người đâu phải địch thủ của Công Tôn lão nhi, hãy lui ra mau! Công Tôn lão nhi, động thủ với bọn tiểu tốt dưới trướng lão phu, thắng đâu có gì hãnh diện, tôn giá có danh hiệu là Lão Thần Tiên, võ công trác tuyệt, nếu không phải chỉ là hư danh, xin mời vào Diêm la Điện tỉ thí thử xem!

Công Tôn Thiên Long thấy Ngô Sương đi đã lâu mà vẫn chưa thấy cùng mọi người trở vào, bèn thầm nhủ:

- Sơn cốc này chỉ một người qua lọt, nếu đối phương phái cao thủ canh giữ cửa cốc, quần hùng muốn xông vào chẳng phải dễ dàng, hiện Ninh Hân là một bậc kiếm thánh, sao vào trong Diêm La Điện lại như đá chìm đáy biển thế này?

Đang suy nghĩ, trong điện lại vọng ra một tiếng cười khẩy nói:

- Công Tôn lão nhi khiếp sợ rồi phải không?

Công Tôn Thiên Long bị đối phương mấy lần khiêu khích, lòng hết sức lúng túng khó xử, nếu không vào điện, chẳng những bị người đời cười chê, mà còn thương tổn đến uy danh một đời, còn như vào điện lại sợ bị trúng kế đối phương, nhất thời tột cùng phân vân.

Hoàng Diệm Di Đà đứng bên bỗng xen vào:

- Chúng ta không cần phải chờ những người phía sau, hãy vào trong trước xem thử rồi hãy liệu.

Tử Quả Mễ Nham, Cô Cung Thích Dương và Mỹ Phù Dung Tiêu Tuyết Thuần đều tán đồng ý kiến của Hoàng Diệm Di Đà.

Công Tôn Thiên Long nhẹ gật đầu, sải bước đi vào điện.

Hoàng Diệm Di Đà, Tử Quả, Ô Cung và Mỹ Phù Dung nối tiếp theo sau.

Năm người vừa qua khỏi cửa điện, bỗng nghe sau lưng vang lên âm một tiếng, hai cánh cửa thép đã tự động khép lại.

Lập tức trong điện tối mịt, đưa tay không thấy năm ngón.

Công Tôn Thiên Long một mặt vận công hộ vệ toàn thân, một mặt vận hết nhãn lực nhìn quanh.

Nội công của ông đã đạt đến trình độ lưu hỏa thuần thanh, nhãn lực phi thường, lát sau đã nhìn thấy cảnh vật.

Chỉ thấy một nữ nhân y phục sắc sỡ, khăn đen trùm mặt, ngồi xếp bằng trên một chiếc giường bích ngọc đặt sát vách, Nhân Kính đại sư và Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Ninh Hân đang nằm mọp dưới chân nữ nhân ấy.

Xung quanh bốn góc điện có một chiếc lư nghi ngút khói, lan tỏa khắp đại điện, ngoài ra không còn vật gì khác.

Công Tôn Thiên Long thấy vậy cả kinh, vội cất tiếng gọi:

- Nhân Kính đại sư!

Nhân Kính đại sư lặng thinh, vẫn nằm mọp bất động.

Nữ nhân bịt mặt ngồi trên giường cười khanh khách nói:

- Lão Thần Tiên còn gọi họ làm gì, hai người đến Phong Đô Thành trình diện từ lâu rồi!

năm người nghe vậy đều kinh hoàng thất sắc, bỗng thấy khói mù trong điện có vẻ khác lạ, lòng liền sinh nghi, vội hỏi:

- Hai người đã chết như thế nào?

Nữ nhân bịt mặt cười:

- Chết bởi trúng phải kịch độc!

Những lời ấy vừa thốt lên, hệt như mũi dao nhọn cắm vào con tim năm người.

Công Tôn Thiên Long quát:

- Phương giá là ai?

Nữ nhân bịt mặt cười nhẹ:

- Làm gì hung tợn thế? Làm tiểu nữ chết khiếp đi được, các vị muốn biết tiểu nữ là ai phải không?

Dứt lời, chậm chậm gỡ khăn trùm mặt ra, lập tức đại điện bừng lên sáng chói.

Thì ra nữ lang ấy đầu đội một chiếc mào kết bằng minh châu, mấy mươi viên minh châu tỏa sáng chói ngời.

Dưới ánh châu sáng, chỉ thấy nữ lang xinh đẹp tuyệt trần, làn da trắng mịn, hết sức quyến rũ.

Hoàng Diện Di đà quát to:

- Hỏa Dương lão quỷ đâu? Mau gọi y ra đây, nếu còn làm ra vẻ thần bí thế này, chớ trách lão phu phá tan ngôi quỷ điện này.

Nữ lang khanh khách cười to, tiếng cười lạnh lót như chuông bạc reo, miệng toát ra một mùi hương vô cùng quyến rũ, khó cưỡng lại được, chậm rãi nói:

- Các vị định tìm Hỏa Dương Địa Quân đánh nhau phải không? Lát nữa ông ta sẽ đến, bây giờ các vị sao không lên giường mà thụ hưởng niềm hoan lạc trước khi chết...

Công Tôn Thiên Long tức giận quát:

- Yêu phụ hãy im ngay, nếu mà còn nói năng bậy bạ, thì chớ trách lão phu thủ đoạn tàn ác.

Nữ lang thản nhiên cười:

- Các vị đã trúng kịch độc, công lực mất hết, và còn hít vào Câu Hồn Hương Khí của tiểu nữ, khó mà chịu nổi quá nửa giờ...

Mọi người nghe vậy cả kinh, vội thử vận khí, quả nhiên trong người có hiện tượng trúng độc, hơn nữa lửa dục đốt lên, toàn thân bải hoải, công lực hoàn toàn tiêu tan.

Công Tôn Thiên Long ngửa mặt thở dài nói:

- Chúng ta quả đã trúng phải gian kế của Hỏa Dương lão quỷ rồi!

Dứt lời, trên môi hé nở một nụ cười nảo nùng thê lương, chậm chậm ngồi xuống đất, bốn người kia cũng tiu nghỉu theo sau ngồi xuống.

Một cơn gió thơm lại ập đến, bên tai họ lại vang lên giọng dịu ngọt nói:

- Đời người không quá trăm năm, các vị sao không nắm lấy khoảnh khắc tuyệt vời trước khi chết...

Công Tôn Thiên Long phong bế hô hấp, kéo kịch độc xâm nhập thêm nữa, chờ những người bên ngoài đến.

Chưa dứt lời, bỗng nghe Hoàng Diện Di Đà thở ra một hơi dài, trước tiên ngã lăn ra đất, rồi lần lượt đến Tử Quái Mễ Nham, Ô Cung Thích Dương, Tiêu Tuyết Thuần.

Công Tôn Thiên Long công lực thâm hậu hơn hết, lúc này cũng cảm thấy đầu choáng mắt hoa,ảo đảo chực ngã.

Ngay khi ấy, sau đại diện bỗng vang lên một chuỗi cười dài.

Rồi thì, quái nhân áo đỏ từ sau đại diện bước ra, y chính là Hỏa Dương Địa Quân, giáo chủ Hỏa Ma Giáo.

Hỏa Dương Địa Quân bỗng ngừng cười, ngũ chỉ chìa thẳng ra, nhắm nhóm Công Tôn Thiên Long năm người điểm tới.

- o O o -